

Matouš 5, 14-16

Gen 12, 1-3

Na začátku každého příběhu je nějaká událost. Na začátku příběhu víry je starý muž, kterému chybí potomek. Má majetek, postavení, ale nemá, komu by ho předal. (Napadlo vás někdy, zda by vyšel na cestu do neznáma, kdyby měl už tenkrát syna?) Bůh mu slíbí budoucnost, a tak jde. Co může ztratit? Svůj život. Ale je již v letech a smrt může přijít kdykoliv. Co může získat? Vědomí, že tu nebyl zbytečně, že jeho život měl smysl. A tak jde. Má jen slib, že nebude poslední v rodinné linii. Má slib, že mu Bůh požehná.

Co to vlastně je to požehnání? Obecně se míní, že to znamená přát někomu jen dobré. Šťěstí, spokojenost, radost, úspěch. Když říkáme, máš mé požehnání, znamená to: souhlasím a doufám, že ti to vyjde. Boží požehnání je něco trochu jiného. Něco s větším dosahem. Je to projev Boží přízně, Božího vedení, Boží ochrany. Abraham Boží požehnání na svém životě pociťuje – Bůh ho chrání, vede, někdy i zkouší, ale je s ním. Po celý zbytek jeho života. Je i s jeho potomky. S těmi pak uzavírá smlouvu na hoře Sinaj.

Ale kromě daru Abraham dostává i poslání. Má se stát požehnáním pro druhé. Má být prostředníkem dobra, skrze něj má Boží světlo proudit dál. Dostal Abraham tomuto úkolu? Jak skrze něj proudilo Boží požehnání do světa?

Především skrze jeho víru. Abraham uvěřil a stal se příkladem víry pro další generace i národy. Uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno za spravedlnost, píše se v knize Genesis. Ve svém životě se dopustil řady selhání, občas bojoval se nevírou a pochybnostmi, ale vždycky boj víry dovedl do vítězného konce. Abraham věřil. Skrze Abrahama přišla víra v Hospodina do světa. Skrze jeho vnuka Jáкова vzešel Izrael. A skrze Izrael vešel do světa i Ježíš Kristus, ve kterém dochází požehnání všechny čeledě země. Na začátku byl jeden starý muž, který uvěřil Božímu volání.

Víra vede k modlitbě. Když se Abraham dozvěděl, že Hospodin chce zničit Sodomu pro zlo, které v tom městě panuje, začne se přimlouvat. Riskuje Boží nevěli – co ty máš mě, Bohu, do mého rozhodnutí mluvit? A on přesto mluví, uctivě, ale neústupně. Kdyby tam bylo 50 spravedlivých, necháš je naživu, že? Licituje s Bohem, až skončí na pěti. A přimlouvá se nejen za spravedlivé, ale za celé město. Protože pokud někde stále žijí dobří lidé, třeba v nepatrném počtu, místo má šanci. Pokud ti dobří nemlčí a jednají.

Víra vede ke štědrosti a smířlivosti. Abraham putuje s Lotem a jejich pastevcí se dohadují ohledně pastvy pro ovce. Abraham byl mohl říci: tohle putování je moje záležitost, se mnou je Hospodin, já jsem ten vyvolený, bude to po mém. Místo toho říká: rozdělme se, vyber si, kam chceš jít, a já půjdu opačným směrem. Lot si vybere tu úrodnější část země a Abraham neprotestuje. Jeho vyvolení pro něj není důvodem k nadřazenosti a pýše, ale ke štědrosti. Ví, že ho obdarovává Bůh a ví, že mu Bůh dá tolik, kolik potřebuje. Nehromadí, neděsí se budoucnosti, jde klidně směrem méně příznivým. Stojí mu to za dobré vztahy v rodině.

I my jsme uvěřili v Boha, Otce všemohoucího. A věříme i v Krista, Syna jeho jediného. Máme být prostředníky, skrze které proudí do světa nejen Boží добрota pro vyvolené, ale Boží láska pro všechny. A dost často si lámeme hlavu, jak to máme udělat. Cítíme svou nedostatečnost, vždyť kdo z nás je schopný se postavit před dav lidí, co nevěří, a mluvit o Bohu. Dělat misii. Ale na příkladu Abrahama vidíme, že se víra projevuje skutky každodenního života. Poctivě musím říci, že cítím velký nepokoj, když vidím, kdo a co je dnes považováno za příklad silné a hluboké víry. Lidé odsuzující, opovrhující, vydávající své názory za názory Boží, lidé neodpouštějící a vyzývající k násilí. Jsou takoví lidé prostředníky, skrze které Boží láska přichází na svět? Jsou takoví lidé světu požehnáním? Jsme křesťané, našim vzorem a

příkladem je Ježíš Kristus. Jaký byl? Byl to člověk, který se skláněl k opovrhovaným: malomocným, posedlým, postiženými nemocí. Byl to člověk, který neodsuzoval ani prokazatelné hříšníky. Cizoložnou ženu, úplatného celníka, prostitutku, Samařanku... nedělal rozdíly. Všichni bez ohledu na rasu, náboženství nebo pohlaví byli jeho bližní. Stýkal se s nimi, jednal s nimi se stejnou úctou a respektem jako s každým jiným člověkem. A jen tehle jeho přístup znamenal v životě těch opovržených změnu. Bod obratu. Vzpomeňme na celníka Zachea – Ježíš mu nic nevyčítá, nechce žádné sliby o nápravě, jen mu oznámí, že k němu přijde na večeři. A jen tehle prostý důkaz, že má pro něj Zacheus cenu jako každý jiný, znamená pro Zachea životní změnu.

Nemusíme stát na náměstích a zvěstovat evangelium. Stačí, když ho budeme zvěstovat svým životem – v rodině, mezi přáteli, v zaměstnání. Když se zachováme čestně, i když by se vyplatil podvod a nikdo to nevidí. Když nabídneme pomocnou ruku i lidem, kteří sami nikomu nepomohou. Když nevedeme rozmlšky se sousedy, je-li to jen trochu možné a závisí-li to na nás. Když nešíříme pomluvy, ale dobré slovo. Když jsme trpělivi, pomalí ve hněvu, jak píše apoštol Jakub. Takový příklad víry bude pro naše děti větší požehnání, než když je poženeme každou neděli do kostela. Naším vnukům to dá více, než když najdou pod stromečkem obrázkovou bibli. Víru musíme zvěstovat skrze svůj život, nejenom skrze svá ústa. Možná vneseme do života světlo jenom jednomu. Možná několika. Možná teď. Možná za pár let. Možná se o tom nikdy nedovíme. Ale to není důvod, abychom to vzdali.

I my můžeme jako Abraham vnášet do lidské společnosti Boží lásku skrze modlitbu. Často sílu a význam přímluvné modlitby podceňujeme. Ano, modlíme se tu osobní modlitbu Otče náš – tam je to o nás (dej nám, odpusť nám, neuved' nás...) Modlit se za své přátele, za změnu v postoji lidí k nám nepřátelských, za sbor, za církev, za spravedlnost ve světě – připadá nám to formální, dost často to taky formální je. Nevěříme v sílu modlitby, protože nevidíme výsledky. Kolik lidí se už modlilo za skončení válek, za porážku zla, a nic se nestalo. Přesto měla modlitba smysl. Modlitba nás učí důvěřovat i odpouštět. Vnáší do našeho srdce pokoj. Víme, že i když jsme sami bezmocní, svěřili jsme naši bezmoc do rukou mocného. Někdy Bůh naši prosbu vyslyší jen částečně – copak nebyl ze Sodomy zachráněn Lot se svou rodinou? Někdy je vyslyšena v jiný čas. A někdy to je jasné NE. Modlitba posiluje naši víru, přibližuje nás Bohu. Probouzí náš soucit s trpícími, i když sami žijeme v bezpečí a dostatku. Pomáhá nám hledat cesty, jak i my můžeme přispět k nápravě věcí zlých.

A stejně jako Abrahama i nás má víra vést ke štědrosti a smířlivosti. Abraham se spolehnul na Hospodina a byl ke svému synovci štědrý. Pro dobré vztahy. Peníze nikdy nestojí za hádky v rodině. Každý z nás zná rodiny, které se do krve rozhádaly kvůli majetku, kvůli dědictví. Sourozence, kteří spolu nemluvili, protože měli dojem, že ten druhý dostal víc. A třeba taky dostal, rodiče někdy nejsou úplně soudní a upřednostňují ty méně úspěšné, a co hůř, i vlastní vinou méně úspěšné. Ale to nemůže být pro nás důvod k nevraživosti, závisi, zlobě. Dostáváme dost a budme za to vděční. Budme vděční za dobré vztahy v rodině, kde panují, a kde ne, tam ustupme a snažme se být těmi, co podají jako první ruku ke smíru.

Bůh nás chrání a žehná nám, nenechávejme si tento dar pro sebe a toto požehnání sdílejme. Dostali jsme ve svém životě míru nenatřesenou, vrchovatou, dávejme z ní dál. Máme být prostředníkem Boží lásky, která skrze nás vstupuje do světa. Světlem, které svítí do široka. Světlem, od kterého se mohou rozsvěcet světla další. Čím víc jich bude svítit, tím šířeji bude světlo porážet tmu. Na začátku stačí jedna jediná svíčka. Můžeme to být právě my. Amen